

[Erik H. I. st.]

i 1972, og det kræver en ny stillingtagen fra det danske folk, om der skulle ændres fundamentalt eller markant på disse forhold.

Noget andet er så, at vi med stigende bekymring kan se medlemslande anvende veto-retten på områder, der ikke selv med anvendelse af den største fantasifuldhed kan siges at være vitale for det pågældende land. Det vil derfor være ønskeligt, om vi kan anvende debatten om den europæiske union til nærmere at få defineret, hvad der rent faktisk er vitale områder for de enkelte medlemslande. Forudsætningen for Luxembourgforliget er jo netop, at vetoet ikke anvendes med nansomhed og ikke udøves i flæng.

Jeg skal dernæst kommentere de generelle mål, Tindemans har sat op for, hvad han kalder „det nye samfund“.

Socialdemokratiet er glad for, at disse mål er i overensstemmelse med vor egen holdning til den europæiske udvikling. Vi er enige i, at den europæiske vægt må kontrolleres, således at der tages hensyn til livskvaliteten og til det fysiske og menneskelige miljø, der skabes. Vi er enige i, at Europas fremtid ligger i at udnytte den viden og den sagskundskab, befolkningerne repræsenterer, i form af højt specialiserede aktiviteter. Vi kan tilslutte os, at forudsætningerne herfor er, at lønmodtagergrupperne deltager i beslutningsprocessen; medindflydelse og medbestemmelse er såvel i den hjemlige politik som i EF-sammenhæng en forudsætning for, at vi kan udvikle demokratierne i Europa og skabe den nødvendige befolkningsmæssige accept.

Socialdemokratiet finder imidlertid langt stærkere, end Tindemans fremhæver det, at det er nødvendigt med en udvidet kontrol med erhvervslivet, ikke mindst de multinationale selskaber, ligesom vi finder, at den udbyttepolitik, disse selskaber anvender, må underkastes en samfundsstyring. Endelig kan vi tilslutte os det mål, at Europa skal være åbent, og at beslutningerne skal hvile på et decentralt grundlag. Disse mål for den europæiske union er alle ud fra en socialdemokratisk vurdering rigtige og sammenfaldende med vore synspunkter.

Forudsætningen for, at målene kan realiseres, er bl. a., at det økonomiske og monetære samarbejde udbygges. Ikke mindst den nuværende økonomiske krise har understre-

get behovet for et bedre samarbejde og en stærkere koordinering medlemslandene imellem. De økonomiske problemer af i dag er så store, at selv den stærkeste medlemsstat i EF ikke isoleret kan løse dem. Den fulde beskæftigelse opnås ikke gennem ensidige nationale foranstaltninger alene. Kun et tæt samarbejde kan klare opgaven.

Tindemans mener, at det økonomiske samarbejde bedre kan udvikles, hvis medlemslandene grupperes efter deres økonomiske styrke. Nu er det måske vanskeligt helt at forstå, hvad det er, hr. Tindemans mener, idet man i aftes i tv kunne høre, at han korrigerer denne udlægning af hans synspunkter. Jeg forstod, at hr. Maigaard ikke havde hørt denne korrektion, ellers ville han måske have ændret teksten i sit indlæg her på afgørende områder. En sådan grupperingsform er vi også i socialdemokratiet meget betænkelige over for. På den anden side er der ingen tvivl om, at der på helt konkrete og helt afgrænsede områder er mulighed for, at denne fremgangsmåde kan være farbar i det lange løb til gavn for samtlige medlemslande; ikke mindst i en fremtid, hvor EF's medlemskreds eventuelt er udvidet med de nyere europæiske demokratier, kan en sådan medlemsopdeling være af betydning.

På det valutariske område er vi af den opfattelse, at en udvidelse af „slange“-samarbejdet og en bedre penge- og budgetpolitisk koordinering er nødvendig. Et sådant samarbejde må imidlertid udvikles således, at man på den ene side må fastholde medlemslandenes mulighed for at styre skatte- og fordelingspolitikken selv og på den anden side styrker Fællesskabernes rolle, således at man eksempelvis opnår større mulighed for og lettere kan føre en underbudgetteringspolitik. Der er ikke noget modstridende heri. Det er indlysende, at tættere valutarisk samarbejde vil gøre det lettere at finansiere det danske kasseunderskud f. eks. Et tættere økonomisk samarbejde kan derfor både give os større indflydelse på den samlede økonomiske politik i Europa og samtidig udvide handlefriheden på det hjemlige økonomiske område. Og vi kan her stadig væk fastholde en skatte- og fordelingspolitisk selvstændighed, som det er socialdemokratiets ønske.

Tindemans' forslag på det energipolitiske,